Lieta Nr.1A29010519/21
ECLI:LV:RLPT:2019:0517.1A29010519.3.S

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Rīgā, 2019.gada 17.maijā

Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas tiesnese L.Podoļska izskatījusi rakstveida procesā /pers. A/, personas kods /personas kods/, (turpmāk – iesniedzējs) sūdzību par Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes (turpmāk – iestāde) 2019.gada 4.marta lēmumu Nr.260,

Aprakstošā daļa

konstatēja, ka 2019.gada 4.janvārī Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Rīgas Ķengaraga iecirkņa Kārtības policijas nodaļas vecākā inspektore S.Podistova sastādīja iesniedzējam administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.PC325438 par to, ka 2018.gada 19.maijā plkst.21.50 /adrese/ /pers. A/, personas kods /personas kods/, tīši nodarīja maznozīmīgus miesas bojājumus /pers. B/ (turpmāk – cietušais), satverot viņu ar rokām aiz kakla, saskrāpējot to un nogāžot /pers. B/ uz blakus stāvošo velosipēdu. Rezultātā /pers. B/ konstatēti zemādas asinsizplūdumi kakla, krūškurvja, kreisās lāpstiņas apvidū un ādas skrambas kakla apvidū 2018.gada 24.maija eksperta atzinums Nr.14-11322). Atbildība par pārkāpumu paredzēta Latvijas APK 167.^{2}panta pirmajā daļā.

A r 2019.gada 22.janvāra Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Rīgas Ķengaraga iecirkņa Kārtības policijas nodaļas priekšnieka pulkvežleitnanta A.Kalnaģeidāna lēmumu lietā Nr.1/19/PC325438 iesniedzējam piemērots naudas sods 210 *euro* apmērā.

Minēto lēmumu iesniedzējs pārsūdzēja un ar iestādes 2019.gada 4.marta lēmumu Nr.260 atstāts negrozīts 2019.gada 22.janvāra lēmums Nr.1/19/PC325438.

2019.gada 27.martā Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesā saņemta iesniedzēja sūdzība par iestādes 2019.gada 4.marta lēmumu Nr.260.

Sūdzībā iesniedzējs norāda, ka pilnībā nepiekrīt piemērotajam sodam un uzskata, ka visi lietas faktiskie apstākļi ir sagrozīti un nav apstiprināti ar nekādiem pierādījumiem.

Iesniedzējs norāda, ka ar cietušo dzīvo vienā mājā un norādītajā dienā viņu starpā notika asa vārdu apmaiņa. Cietušais izprovocēja iesniedzēju un uzvedās agresīvi, sāka nākt virsū. Lai aizstāvētu sevi, iesniedzējs atgrūda cietušo un ar to konflikts beidzās. Cietušais paklupa uz riteņa, tāpēc ka aizķērās, nevis tāpēc, ka iesniedzējs viņu pagrūda. Pietam eksperta slēdziens ir tikai faktu konstatēšana, kas nevar kalpot par tiešu pierādījumu tam, ka miesas bojājumi radās iesniedzēja darbības rezultātā. Uzskata, ka viņa darbībās nebija nekāda tieša nodoma.

Cietušais vērsās policijā ne uzreiz un uz notikuma vietu policiju neizsauca, kas ir aizdomīgi un deva laiku kaut vai pašam sevi saskrāpēt.

Iesniedzējs norāda, ka lai piemērotu sodu, nepieciešams konstatēt apstākli, ka iesniedzējs tīši nodarījis cietušajam maznozīmīgus miesas bojājumus. Uzskata, ka neviens lietas materiāls šādu apstākli neapstiprina. Kā arī cietušajam nav neviena liecinieka, kas pierādītu viņa stāstīto, savukārt ar iesniedzēju kopā bija viņa laulātā.

Jēdziens "tīšs nodarījums" ir definēts Krimināllikuma 9.pantā, paredzot, ka noziedzīgais nodarījums atzīstams par izdarītu ar nodomu (tīši), ja persona, kas to izdarījusi, ir paredzējusi nodarījuma sekas un vēlējusies tās (tīšs nodoms) vai, kaut arī šīs sekas nav vēlējusies, tomēr apzināti pieļāvusi to iestāšanos (netiešs nodoms). Neuzskata, ka cietušā miesas bojājumi vispār ir saistīti ar abu konfliktu.

Turklāt pārkāpums ir izdarīts 2018.gada 19.maijā, bet administratīvā pārkāpuma protokols sastādīts 2019.gada 4.janvārī ar būtisku termiņa pārkāpumu.

Neskatoties uz to, ka iesniedzējs ir norādījis, ka nekur ekspertu atzinumā nav norādīts, ka šie miesas bojājumi radušies iesniedzēja darbību rezultātā. Nav arī nekādu objektīvu pierādījumu tam, ka cietušais pats tīšām nevarēja sev radīt tādus miesas bojājumus, kā arī nav konstatējami apstākļi, kas norādītu un pierādītu iesniedzēja darbību tīšu vai netīšu nodomu vai to, ka iesniedzējs ir paredzējis rīcības sekas. Lēmums par iesniedzēja saukšanu pie administratīvās atbildības ir palicis spēkā.

Ievērojot norādīto, iesniedzējs lūdz tiesu atcelt iestādes lēmumu.

2019.gada 18.aprīlī tiesā saņemti iestādes rakstveida paskaidrojumi, kuros norādīts, ka iepazīstoties ar sūdzību, konstatēts, ka tā pēc būtības neatšķiras no sūdzības par sākotnējo lēmumu. Iestāde savu viedokli par iesniedzēja minēto informāciju jau ir sniegusi lēmumā.

A r 2019.gada 29.marta Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas lēmumu pieņemta iesniedzēja sūdzība. Līdz tiesas noteiktajam termiņam – 2019.gada 22.aprīlim no lietas dalībniekiem, un līdz 2019.gada 10.maijam no cietušā, nav saņemti lūgumi izskatīt lietu tiesas sēdē, nav pieteikts noraidījums tiesnesei, nav saņemti lūgumi.

Motīvu daļa

Administratīvā pārkāpuma lietā pieņemtā lēmuma pārsūdzēšanas un sūdzību izskatīšanas kārtību rajona (pilsētas) tiesā regulē Latvijas APK normas un tieši divdesmit trešā „a" nodaļa.

Saskaņā ar Latvijas APK 289.^{6}panta devīto daļu tiesa izskatot administratīvā pārkāpuma lietu izlemj šādus jautājumus:

1) vai ir noticis administratīvais pārkāpums;

2) vai persona, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ir vainīga šā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā;

3) vai persona ir sodāma par šo administratīvo pārkāpumu;

4) vai ir apstākļi, kas pastiprina vai mīkstina atbildību;

5) kāds administratīvais sods piemērojams personai;

6) vai apmierināms pieteikums par zaudējumu atlīdzību, kam par labu un kādā apmērā tas piedzenams;

7) kā rīkoties ar lietiskajiem pierādījumiem un citām administratīvā pārkāpuma lietvedības laikā izņemtajām lietām, mantām un piemēroto garantijas naudu.

Izvērtējot sūdzībā norādītos argumentus, iestādes 2019.gada 4.marta lēmuma Nr.260 pamatojumu, tiesa atzīst, ka iestāde savā lēmumā ir pareizi novērtējusi lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus. Tiesa iestādes pamatojumu atzīst par pareizu un pietiekamu, tāpēc saskaņā ar Latvijas APK 289.^{13}panta trešo daļu pievienojas iestādes motivācijai un to neatkārto, papildus norādot savus apsvērumus.

Latvijas APK 7.pants nosaka, ka nevienam nevar piemērot ietekmēšanas līdzekli par administratīvo pārkāpumu citādi kā uz likuma pamata un

likumā noteiktajā kārtībā. Lietvedība par administratīvajiem pārkāpumiem veicama, stingri ievērojot likumību. Pilnvarotās iestādes un amatpersonas administratīvās ietekmēšanas līdzekļus piemēro savas kompetences ietvaros, stingrā saskaņā ar likumu. Likuma prasību ievērošanu, piemērojot ietekmēšanas līdzekļus par administratīvajiem pārkāpumiem, nodrošina ar augstāku institūciju un amatpersonu realizētu sistemātisku kontroli, prokurora uzraudzību, pārsūdzēšanas tiesībām un citos likumā noteiktajos veidos.

Atbilstošai Latvijas APK 8.panta pirmajai un otrajai daļai persona, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, ir atbildīga saskaņā ar likumu, kas ir spēkā pārkāpuma izdarīšanas laikā un vietā. Aktiem, kas mīkstina atbildību par administratīvajiem pārkāpumiem vai atbrīvo no tās, ir atpakaļejošs spēks, tas ir, tie attiecas arī uz pārkāpumiem, kas izdarīti pirms šo aktu izdošanas. Aktiem, kas nosaka vai pastiprina atbildību par administratīvajiem pārkāpumiem, atpakaļejoša spēka nav. Savukārt šā panta trešā daļa nosaka, ka lietvedība par administratīvajiem pārkāpumiem veicama saskaņā ar likumu, kas spēkā pārkāpuma lietas izskatīšanas laikā un vietā.

Saskaņā ar Latvijas APK 167.^{2}panta pirmo daļu (redakcijā 19.03.2018.-31.05.2018.) par maznozīmīga miesas bojājuma, tas ir, miesas bojājuma, kas izraisījis īslaicīgas, maznozīmīgas sekas, bet nav izraisījis veselības traucējumu vai vispārējo darbspēju zaudējumu, tīšu nodarīšanu — uzliek naudas sodu no divsimt desmit līdz četrsimt trīsdesmit *euro*.

Atbilstoši Latvijas APK 243.panta pirmajai daļai pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuras šajā kodeksā paredzētajā kārtībā iegūtas un noteiktā procesuālajā formā nostiprinātas ziņas par faktiem, kurus administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas savas kompetences ietvaros izmanto, lai pierādītu administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību un noskaidrotu citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā. Saskaņā ar šā panta trešās daļas 5.punktu, ja administratīvā pārkāpuma lietvedībā netiek pierādīts pretējais, bez papildu procesuālo darbību veikšanas par pierādītiem uzskatāmi šādi apstākļi: fakts, ka persona zina vai tai vajadzēja zināt savus profesionālos un amata pienākumus. Šā panta ceturtā daļa noteic, ka, ja vien administratīvā pārkāpuma lietvedībā netiek pierādīts pretējais, bez papildu procesuālo darbību veikšanas par pierādījumu uzskatāmas ziņas par faktiem, kuras administratīvā pārkāpuma konstatēšanas brīdī administratīvā pārkāpuma protokolā fiksējusi amatpersona. Saskaņā ar šā panta piekto daļu administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas kā pierādījumus var izmantot tikai ticamas, attiecināmas un pieļaujamas ziņas par faktiem. Faktus, kurus saskaņā ar likumu var pierādīt tikai ar noteiktiem pierādīšanas līdzekļiem, nevar nodibināt ne ar kādiem citiem pierādīšanas līdzekļiem. Atbilstoši šā panta vienpadsmitajai daļai, ziņas vai fakti, ko kompetentās iestādes amatpersonas ieguvušas, īstenojot šīs iestādes darbību regulējošajā likumā noteiktās pilnvaras, ir pieļaujami kā pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietvedībā, ja šīs ziņas vai faktus iespējams pārbaudīt administratīvā pārkāpuma lietvedības ietvaros. Šā panta piecpadsmitā daļa nosaka, ka administratīvā pārkāpuma lietā iegūtos pierādījumus fiksē administratīvā pārkāpuma protokolā. Savukārt saskaņā ar Latvijas APK 243.panta 16.daļu šajā kodeksā un citos likumos noteiktajos gadījumos administratīvā pārkāpuma lietā institūcija (amatpersona), kura nesastāda administratīvā pārkāpuma protokolu, iegūtās ziņas par faktiem fiksē atzinumos, apskates protokolos un citos dokumentos, kas iegūti administratīvā pārkāpuma lietvedības gaitā.

Saskaņā ar Latvijas APK 244.pantu institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā.

No eksperta atzinuma Nr.14-1322 redzams, ka /pers. B/ konstatēti maznozīmīgi miesas bojājumi, kas varēja rasties 2018.gada 19.maijā.

Lietā nav iegūti tādi pierādījumi, kas būtu par pamatu apšaubīt eksperta atzinumā konstatētā patiesumu vai eksperta objektivitāti. Līdz ar to tiesai nerodas šaubas par eksperta slēdzienā Nr.14-1322 konstatēto un apskatīto miesas bojājumu izcelsmi 2018.gada 19.maijā plkst.21.50 notikušā konflikta laikā starp iesniedzēju un cietušo.

Turklāt lietā nav iegūti tādi pierādījumi, kas norādītu uz cietušā interesi apmelot iesniedzēju vai uz to, ka /pers. B/ miesas bojājumus ieguvis kur citur.

Kā to pamatoti norādījusi iestāde, /pers. B/ vērsās policijā jau 2018.gada 20.maijā plkst. 00.10, proti, pāris stundas pēc notikušā konflikta. Savukārt kā savos sākotnējos paskaidrojumos norādījis iesniedzējs, cietušais zvanīja policijai uzreiz pēc konflikta.

Tiesas ieskatā iestāde pamatoti uzsvērusi, ka iesniedzēja darbības konflikta laikā ar cietušo ir atzīstamas par tīšām. Tas izriet arī no iesniedzēja sākotnējiem rakstveida paskaidrojumiem un arī no liecinieces /pers. C/ rakstveida liecībām. No minētajiem paskaidrojumiem un liecībām izriet, ka tieši iesniedzējs uzsāka konfliktu un pagrūda cietušo, bez apdraudējuma no cietušā puses. Tādejādi tiesa atzīst, ka iesniedzējs apzinājās savas darbības un paredzēja to kaitīgās sekas un vēlējās vai apzināti pieļāva šo seku iestāšanos.

Tiesa uzsver, ka sūdzībā norādītie apstākļi būtiski atšķiras no iesniedzēja un liecinieces rakstveida paskaidrojumos norādītajiem apstākļiem, kas norāda uz to, ka sūdzībā sniegtā informācija sniegta ar mērķi iesniedzējam izvairīties no administratīvās atbildības. Savukārt tiesu praksē nostiprinājusies atziņa, ka lielāka ticamība piešķirama sākotnēji sniegtajiem paskaidrojumiem par apstākļiem.

Bez tā tiesa nesaskata iesniedzēja norādīto Latvijas APK 37.panta pirmās daļas pārkāpumu, jo kā redzams no lietas materiāliem, administratīvā pārkāpuma lietvedība uzsākta 2018.gada 20.maijā, 2019.gada 4.janvārī sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols un 2019.gada 22.janvārī iesniedzējam piemērots sods.

Ņemot vērā minēto, tiesa atzīst, ka iestāde savā lēmumā ir atsaukusies un izvērtējusi visus lietā iegūtos pierādījumus un pamatoti secinājusi, ka iesniedzējs ir nodarījis cietušajam tīšus maznozīmīgus miesas bojājumus.

Tāpat tiesa iepazīstoties ar lietas materiāliem, nekonstatē procesuālo tiesību normu, kas regulē administratīvās pārkāpuma lietas lietvedību un izskatīšanas kārtību pārkāpumus, kas būtu par pamatu iestādes lēmuma atcelšanai. Turklāt iestāde savā lēmumā ir izvērtējusi iesniedzējam uzliktā soda mēra pamatotību un samērīgumu izdarītajam administratīvajam pārkāpumam, ko tiesa atzīst par atbilstošu administratīvā soda mērķim.

Latvijas APK 289.^{12}panta otrā daļa nosaka, ka rajona (pilsētas) tiesa izskatot sūdzību vai protestu administratīvā pārkāpuma lietā taisa vienu no šādiem spriedumiem:

1) atstāj lēmumu negrozītu, bet sūdzību vai protestu noraida;

2) atceļ lēmumu un izbeidz lietu;

3) atceļ lēmumu un taisa spriedumu, ar kuru konstatē personas vainu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, un uzliek sodu;

4) groza soda mēru ietvaros, kas paredzēti normatīvajā aktā par atbildību par administratīvo pārkāpumu.

Šādos apstākļos tiesa atzīst, ka iesniedzēja sūdzība un tajā minētie apgalvojumi nav pamatoti, līdz ar to sūdzība ir noraidāma. Savukārt iestādes 2019.gada 4.marta lēmums Nr.260 ir likumīgs, tāpēc atstājams spēkā.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz minēto un saskaņā ar Latvijas APK 1.pantu, 7.pantu, 8.pantu, 9.pantu, 238.pantu, 243.pantu, 243.^{1}pantu, 244.pantu, 289.^{6}pantu, 289.^{12}panta otrās daļas 1.punktu, 289.^{13}pantu, 289.^{17}pantu, 289.^{18}pantu tiesa

nosprieda

noraidīt /pers. A/, personas kods /personas kods/, sūdzību par Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2019.gada 4.marta lēmumu Nr.260.

Atstāt negrozītu Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2019.gada 4.marta lēmumu Nr.260.

Spriedumu var pārsūdzēt Rīgas apgabaltiesā 10 (desmit) darba dienu laikā no tā pieejamības dienas tiesas kancelejā, apelācijas sūdzību iesniedzot Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesā.

Tiesnese L.Podoļska